

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas III. De actione replicata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

correspondeat palmorei ubicatæ, digitus digito. Ergo tanta est res ubicata, quanta est ubicatio ipsius, sed posset ubicatio medietatis esse æqualis ubicationi totius, si medietas replicaretur per aliam ubicationem æqualem, ergo medietas posset esse æqualis toti.

RESPONDETUR. Alia est hæc propositio; non potest esse æqualis toti, & alia, pars non potest occupare locum tantum, quantum aliàs occupabat totum. Primum illud est verum, secundum est falsum, ut ostendit etiam experientia rarefactionis, ubi pars rarefacta, totum locum occupare potest, quem occupabat totum densatum: hoc autem secundum contingeret posita replicatione. Ubicatio autem circumscriptiva mensurat rem ubicatam hoc sensu, quòd quanta est ubicatio, tantum etiam spatium occupat ubicatum, ut scilicet si ubicatio sit tripalmaris, ubicatum etiam sit extensum ad tres palmos, sed non mensurat rem ubicatam, secundum rationem ipsam entitatis suæ, ad quam attenditur in dicto principio, & non ad occupationem spatii.

INSTAT. Quæ sibi congruunt sunt sibi æqualia, sed medietas replicata congrueret toti, ergo esset æqualis toti.

RESPONDETUR. Quæ sibi congruunt in eo, in quo congruunt, sunt sibi æqualia, non tamen in quo non congruunt, non autem congruunt sibi medietas replicata quoad entitatem cum toto, nec congruunt replicata pars, cum non replicato toto, sed cum replicato toto; quod replicatum, majus spatium natum est occupare, si æque replicetur ut pars v. g. si pars bis replicetur, & totum bis, semper majus spatium, occupabit totum.

DIFFICULTAS III.

De Actione replicativa.

PRÆMITTO primò. *Duplicem actionem cogitari posse, per quam aliquid replicetur.* Prima, quæ appellatur actio adductiva: Altera, quæ appellatur productiva: per actionem adductivam, intelligitur productio solius ubi, sine ulla actione, quæ sit terminata, ad ipsam rei entitatem, & secundam illius, in suo esse, productionem. Quæritur ergo, per qualem actionem fiat replicatio.

PRÆMITTO secundò. *Quamvis in hac questione, respiciendum sit ad præsentiam localem, quæ habeatur in hoc universo, sed & universalis, id decidendum est, quia etiam extra cælos, possunt entia replicari. Cur non enim?*

PRÆMITTO tertio. *Aliquos Theologos, ut videre est apud Lug. Disp. 7. Sect. 2. & sequentibus; censere, ad salvandam substantialem conversionem, quæ sit in Eucharistia, necessariam esse reproductionem corporis Christi, inter quos est Coninck ibi*

dem citatus, sed aliqui, non censent quidem, hoc esse necessarium, ad salvandam substantialem conversionem, quod expresse docet Amic. disp. 18. de Euchar. Sect. 1. n. 28. ad salvandam tamen substantialem præsentiam, seu substantialem replicationem, necessariam esse actionem productivam, ut videre apud eundem est sect. 4.

DICENDUM est primò. *Replicationem non fieri, per actionem solam adductivam.* Ita Amic. Coninck, & alii contra Lug. citat.

PROBAT primò Amicus. Sola actio adductiva, & collocatio ubi distincti, de se sufficiens non est, ad substantialiter replicandum subjectum, in loco distincto. Quod ipsum probat; Quia nulla forma potest conferre subjecto effectum formalem, quem non habet: At ubi non continet substantialem replicationem subjecti, quia ubi, est tantum modus, à subjecti entitate distinctus, uniens subjectum cum loco: Ergo non continet substantialem subjecti replicationem, quia nulla forma potest conferre, nisi quod habet in se. Ergo si ubi non habet in se. Ergo si ubi non habet in se, non poterit subjecto dare substantialem replicationem, quæ præter unionem subjecti cum loco, includit ipsam entitatem subjecti.

RESPONDERI posset Negando, esse de ratione replicationis, ponere replicationem substantialem subjecti, esseque argumentum, quasi de subjecto non supponente. Sufficitque uniter se habentis substantiæ, quod entitatem positionis duplici loco, sicut anima habet ubi, & in pede, & in capite, sine ulla replicatione substantiæ, habendoque esse uniter, ita & in præsentia.

INSTAT primò idem. Primò natura intelligitur subjectum, per suam entitatem, indistans à loco, quàm per ubi uniat, formaliter loco. Ergo per ubi, non habet formaliter, ut fiat entitativè indistans à loco. Ergo hoc debet habere ab actione reproductiva. Probatur Antecedens. Quia entitas præsupponitur ad ubi, à quo ubi, tantum formaliter habet, ut uniat, positivè cum loco. Quod ipsum probatur: Quia nullum ubi, dat formaliter subjecto, ut fiat entitativè indistans à loco, cum quo illud unit, sed supponit illud, vel per motum localem, vel per creationem, ibi positum, esseque indistans.

RESPONDERI potest in Modalium principiis, negando, prius naturâ subjectum esse indistans, dicentque creationem, vel motum localem, hoc solum facere, ut acquiratur hoc potius ubi, quàm aliud, ita tamen, ut ante illud, non detur indistans.

INSTAT secundò idem. Unio substantialis, non aufert subjecto, nisi esse uniti, supponitque illud jam aliunde habere esse, & si ponatur unio, quæ uniebat albedinem cum hoc subjecto, unire eandem cum alio subjecto, non poterit, nec dare

dare esse alibi: Ergo nec novum ubi id facere poterit.

RESPONDETUR imprimis. Eadem unio, non potest cum alio subiecto, eandem albedinem unire, quia est essentialis determinatio, tenens se etiam à parte huius subiecti. Consequenter non poterit facere, ut in alio loco sit, jam autem ubi replicativum, de natura sua, habet rem replicare, non quidem per reproductionem entitatis, in quo convenit cum unione, sed per replicationem, ratione plurificari. Ubi, in eadem uniter posita natura. Deinde, cum non sit de ratione unionis, ponere in loco, fit ut illa unio, non habeat vim replicandi, jam autem est de ratione ubi, ponere in loco, hinc ubi replicatum, bene poterit ponere in loco duplici.

PROBARI potest secundò Conclusio. In replicatione, vel est substantialiter præsens Petrus, vel non est substantialiter præsens: si non est substantialiter præsens. Ergo neque illuc est replicatus Petrus; Petrus enim importat solam substantiam. Quod si in replicatione est substantialiter præsens Petrus. Ergo debet replicari illius substantia.

RESPONDERI potest. In replicatione, esse substantialiter præsentem Petrum, replicarique illius substantiam, sed replicatione adductivâ, hoc est contributivâ novi ubi, non replicatione productivâ pluries ejusdem entitatis, & hoc modo non nisi rem replicari sufficit, & non implicat.

INSTABIS. Impossibile est replicari Paternitatem, & non replicari ipsum esse Patris. Ergo etiam impossibile est replicari ubi, & non replicari entitatem.

RESPONDETUR. Etiam hinc replicari entitatem actione adductivâ, non reproductivâ, præcipuè, cum ipsa paternitas, per multos modalium, sit indistincta modaliter, secus per multos eorum, ubi, quamvis autem ipsum ubi esset indistinctum, saltem non demonstratur distinguibile non esse, Consequenter in hac suppositione, replicari poterit. Deinde non potest replicari paternitas, nisi ipsum esse Patris replicetur, quia ipsa paternitas, est nata formalis rationem Patris; jam autem ipsum ubi, non est natum formalis substantiam rei, cui competit ubi; hinc replicato ipso ubi, & de novo producto, non erit necesse produci, ipsam substantiam rei. *Hinc aliter*

PROBATUR tertio. Tum quia, vel habet replicatum Corpus, negativam suam præsentiam, præter præsentiam positivam, ab illo ubi replicante desumibilem, vel non habet: Si habet, replicari per actionem reproductivam debuit: si non habet: Ergo nec habet illuc suam substantiam, cum per modales, illa negativa præsentia, sit indistincta à substantia locari. Tum quia, si non poneretur ubi distinctum productum, non haberetur ubi replicatum. Er-

go etiam si non ponatur reproducta entitas, non erit illic substantialiter replicatè præsens: Tum quia, si in eodem loco poneretur duplex ubi, quod scilicet successivè aliàs esset acquirendum, non faceret in eodem loco, nisi uniter illam substantiam esse. Ergo etiam si supponatur duplex distinctorum locorum ubi, non facit illam substantiam, nisi uniter esse. Unde ergo rogo, quoad substantiam erit, in utroque loco? Tum quia, si Petrus Romæ existens, ponatur etiam Parisiis, deturque scientia intuitiva ejusdem, alicui, non nisi prout existit Parisiis, vel videbit illic esse non solum ubi illius, sed & substantiam illius: Si solum ubi: Ergo dabitur modus, sine modificato. Ergo illic non est Petrus: Si videbit etiam substantiam illius, si illa non nisi quoad sum esse uniter est, quomodo etiam videbitur Parisiis? debet enim illa substantia, prout distincta, ab ubi, uniter esse, quia nullo modo, ut ita dicam, plurificatur. Tum quia, talis replicatio, secundum substantiam, utrobique reperibilem spectata, difficilius esset præ præsentia immanitatis divinæ, nam quod una res non replicata ubique, tamen tota existens occupet spatium divisibile, habetur ejus exemplum, vel in ipsa anima rationali, sed ut una res in se non multiplicata, & tamen occupet disticta spatia, id longè est difficilius.

Universalis tamen, & independenter à sententia modalium, sic arguitur pro Conclusionem. Impossibile est, transire à contradictorio ad contradictorium, sine sufficienti mutatione. Ergo & à non esse præsentis per substantiam, ad esse præsentis per substantiam. Sed nisi ponatur productio iterata ipsiusmet substantiæ, non dabitur ulla sufficiens mutatio ad transitum, ad esse præsentis per substantiam. Si enim esset aliqua mutatio, esset ipsummet ubi. Sed hæc mutatio, non est sufficiens. Tum quia non datur ullum superadditum ubi. Tum quia quamvis daretur superadditum ubi, illud ubi ipsamet substantiam, quoad esse substantiale, & faceret esse non uniter substantialiter, & non faceret esse non uniter: faceret quidem esse non uniter substantialiter, quia aliàs corpus non esset substantialiter in duobus locis; non faceret autem esse non uniter substantialiter, quia tua positio est substantiale illud esse, uniter se habere, quoad substantiam, & replicari non nisi secundum ubi, & si ubi illud faceret esse substantiam, non uniter substantialiter, hoc ipso reproductionem adferet substantiæ, quia esse uniter substantialiter, importat uniter positum ipsum esse substantiale. Ergo & esse non uniter, sed pluriter substantialiter, importat pluriter positum esse substantiale. Sicut enim uniter identificatur uni, non pluribus substantiis, ita esse pluriter substantialiter, identificari debet pluriter posito, ipsi esse substantialis.

DICENDUM est secundò. *Postiâ actione reproductivâ, non est necesse, superaddi ullum ubi.*

PRO-

PROBATUR primò. Quia hujus superadditionis, nullaneccessitas.

PROBATUR secundò. Quia positâ productione uniter substantiæ, non est necesse addere illi. Ubi quodpiam distinctum, ut supra probatum est: Ergo etiam positâ productione pluriter ejusdem substantiæ, non est necesse addere illi Ubi distinctum.

PROBATUR tertio. Ipsum Ubi, si pluriter ponatur, sufficiens est sibi, ut sit in pluribus locis, vel bis in eodem: Ergo etiam ipsa substantia pluriter posita, in circumstantia indistantiæ, erit sibi sufficiens, ut sit in pluribus locis: Sicut enim tu dices ipsum Ubi, esse sibi rationem formalem indistantiæ ita pluries substantialiter posita substantia, in circumstantia indistantiæ, est sibi ratio formalis præsentia.

DICENDUM est tertio. *Implicare ut salvetur replicatio, sine reproductione ejusdem entitatis.*

PROBATUR primò. Quia impossibile salvare transitum, à contradictorio ad contradictorium, sine sufficienti mutatione, quæ non potest ostendi in replicatione, nisi ponatur reproductio, quia si esset aliqua mutatio, esset à duobus locis indistantia, de hac ipsa quaeritur, quomodo haberi possit, ita ut utrique loco, substantialiter conjungat locatum, si ipsum locatum in se uniter est.

PROBATUR secundò. Quia si daretur prædictus modus replicationis, vel esset uniter, non nisi substantialiter illa substantia replicata, vel esset pluriter: Si esset uniter, Ergo non esset in utroque loco, quoad substantiam; Si pluriter quoad substantiam, quomodo id habere potest, sine plurificatione ut ita dicam substantiæ, Verbisque in præsentia discrepant, pluriter esse quoad substantiam, & plurificari quoad substantiam.

PROBATUR tertio. Quia esse indistans, est concretum, ex locabili & ex indistantia. Jam autem, si non esset duplex indistantia, non posset esse aliquid in duplici loco. Ergo etiam si non sit pluriter substantia, non potest esse in pluribus locis substantialiter, quomodo autem est pluriter substantialiter, sine plurificatione substantiæ? Et certè, ut sit substantia uniter in loco, non sufficit sola indistantia formalis, sed requiritur ipsum esse v.g. substantiæ, quod debet necessariò supponi productum uniter. Ergo etiam ut sit substantia pluriter in loco, non sufficit sola indistantiæ formalitas, sed requiritur pluriter ipsum esse substantiæ, quod non potest esse, sine reproductione.

Solvuntur Objectiones.

OBJECITUR primò. Nulla est necessitas multiplicandi has productiones, sufficitque hoc fieri per Ubi distinctum.

RESPONDETUR.. Major est multiplicatio En-

tium per Oppositos, quàm per Nos. Major enim est multiplicatio, si dicantur nova Entia produci, quàm si dicatur, unum idemque reproduci. Nam ex priori productione, sequitur poni plura entia, ex reproductione autem sequitur poni, non nisi unum Ens, licet pluriter. Deinde adest etiam necessitas, quia Vtrobique non potest intelligi substantialiter præsens locale.

OBJECITUR secundò Lug. Angelus, qui erat in hoc palmo spatii, sine ulla replicatione, retento illo palmo, potest se extendere, ad alios duos palmos, sed solum per productionem novæ præsentia. Ergo etiam eodem modo, poterit à Deo poni in spatio distanti, non positâ novâ productione, sed positâ solâ novâ præsentia.

RESPONDETUR. Missis aliorum responsionibus, imprimis quod argumentum hoc, procedat à minori ad majus, viâ affirmationis; ad eum modum, quo si quis probaret: posse animam informare partes materiæ non aggeneratas, quia potest aggeneratas, argueret enim à minori ad majus viâ affirmationis ita & in præsentia, difficilius enim est, esse in pluribus locis adæquatis, hinc non potest per idem salvari illa præsentia entis replicati, per quod salvatur aliàs præsentia prædicta Angeli. Disparitas etiam in hoc est, quia Angelus, ut possit se intra suam spheram extendere, habet principium in seipso, hoc est actum suæ voluntatis, & virtutalem suam localitatem; non est autem principium, quod salvet esse aliquod ens in duplici loco, sibi adæquato, habendo præsentiam suam non solum localiter, sed etiam quoad suum substantiale esse, nisi ponatur reproductio illius pluriter positæ substantiæ. Ea autem quæ aliàs de Angelis urgentur, & ex supra dictis, & ex Materia de Angelis solvi debent.

OBJECITUR tertio. Si ponatur quod in uno loco possit corpori replicato, convenire unum prædicatum, non convenire in alio, licet illa ceteroqui impossibilia inter se naturaliter sint, evertetur principium assumptum à Trident. quia evertetur principium, de concomitantia, vi cuius replicato corpore, censet Trident. per concomitantiam sequi sanguinem.

RESPONDETUR imprimis. Quærendo ex oppositis, cum concedant posse in uno loco convenire uni, quod non convenit alteri, modò prædicata non sint impossibilia, quomodo per illos non evertatur principium de concomitantia, cum in utroque casu auferatur concomitantia. Porro concomitantia à Trident: requisita est circa ea prædicata, quæ rei ante replicationem, & novi replicationis conveniunt, sed ratione unionis, de cuius principii veritate, nihil, nostra Conclusionedim inuitur.

INSTABIS. Effectus qui jam productus est, exigit à Divina virtute ne reproducatur.

RE-

RESPONDETUR. Effectus quamvis prodierit à Divina virtute, hoc est, illo operante, habeatque statum existentiae, continetur tamen virtualiter in omnipotentia, nec enim per hoc, quia effectum Deus produxit, privavit se sua omnipotentia, quæ omnia possibilia continet.

DIFFICULTAS IV.

An in eodem loco possint plura corpora poni?

SUPPONIMUS non posse id fieri naturaliter, ipsa experientia id ostendente, etiam consensu quantitati tribuente impenetrationem, quæ tamen quantitas corpora sequitur, restat querere, an id possit fieri Divinitus.

DICENDUM est. *In eodem loco, posse divinitus esse duo corpora*, quod autem dicitur de duobus, idem de pluribus sentiendum est.

PROBATUR primò. Quia hoc non implicat contradictionem, ut constabit ex solutione argumentorum.

PROBATUR secundò. Quia de facto contigit ea penetratio, ut cum clausis januis intravit Christus, & cum corpusculum ejus sanctissimum enixa est Beatissima.

RESPONDEBIS. Transisse corpus Christi non pertransito medio.

CONTRA. Posito quod corpus ita possit transire, non accipientur verba Scripturæ ut sonant, quomodo enim propriè dicitur; quod transeat clausis januis, si per mediam januam non transeat, jam enim quod sint clausæ vel non clausæ fores, nihil pertinere ad illum motum, impertinensque esset illius clausuræ circumstantia.

PROBATUR tertio. Quia, quod in eodem loco corpora se non compantantur, facit vel illorum quantitas, vel ut alii volunt impulsus, quæ omnes causæ divinitus impeditibiles sunt.

OBJICIUNTUR primò paritates aliquæ.

PRIMA paritas. Partes temporis, quæ sunt esse simul tempore. Ergo nec partes quantitatis permanentis.

RESPONDETUR. Si simul essent partes quantitatis successivæ, hoc ipso non essent prius & posterius, quod tamen requirit definitio temporis. Unde sicut prius & posterius non potest esse simul, ita nec partes temporis, nihil autem simile deponit definitio quantitatis permanentis.

SECUNDA paritas. Non potest idem esse æquale duobus quantis, si sit æquale uni. Ergo nec in duobus locis, cum unus sit æqualis locato.

RESPONDETUR. Si sit replicatum quantum, non uni tantum, sed & duobus, poterit

esse æquale, accessu scilicet æquivalentis multiplicationis; consequenter eodem titulo poterit esse locatum æquale duobus locis. Sed quia hic non attenditur ad replicationem, quantum ad præsens, aliter solvitur hoc argumentum, quod scilicet non possit esse idem æquale duobus quantis, in quantum ex illis confurgit tertium quantum majus singulis distributive acceptis, secus si non confurgat majus, illis, cum autem in uno loco positis duobus corporibus non sit majus, hinc utrique illorum potest esse æqualis locus.

OBJICITUR secundò. Si possibile esset in eodem loco, poni duo corpora, sequeretur locum illum & esse à priori corpore occupatum, & non esse: esse ut supponitur, non esse autem, quia ab alio corpore impleri posset, & defacto per miraculum ut dicis impletur.

RESPONDETUR. Licet ab alio etiam corpore, ille locus impleatur, non sufficit ut non dicatur impleri ab illo corpore, quia impletur non per exclusionem alius corporis, sed per exclusionem negationis sui corporis, in illo loco. Simile quid contingit, si duæ totales formæ eandem materiam informant.

OBJICITUR tertio. Ponamus duo gravia penetrari illa & moverentur deorsum, ut supponitur, & non moverentur, quia tunc deberet fieri alia nova penetratio.

RESPONDETUR. Cum supponantur illa gravia penetrata, jam non erit necesse, ut se de novo penetrarent, non penetrabunt etiam locum, quia hic natus est cedere & ambire locatum. Unde tota difficultas, quare duo corpora non possunt esse in eodem loco, non est ex ratione loci, sed ex ratione corporis prius locati, impediens collocationem aliis secum corporis, qua ipsa repugnantia sublata, loco extrinseco, perinde erit penetratum, vel non penetratum ambire, duobusque cæteroqui æqualibus corporibus, idem jam sufficiet locus.

ADDO. Si duo corpora easdem haberent figuras & qualitates, discerni à seipsis non possent, si verò haberent plures colores diversos, fieret color ex duobus conflatis. Si autem illa corpora haberent duas qualitates contrarias, dicit Lugo, quod agerent mutuo contra se, penetratio enim non impedit, sed potius juvat actionem, quia majorem præsentiam intimiorumque illa principia contra agendi haberent.

DIFFICULTAS V.

*De divisione in locum realem & imaginarium
&c. &c. de Oppositis loci.*

DE divisione in locum realem nihil restat dicere, quod non sit tactum supra. De loco imaginario, aliqua perstringenda.